

Metsäpirtin

AHTIAISET

Marraskuu 2003

Esimiehen palsta

Hei vaan esimieheltä Liedosta!

Hyvää vuoden jatkoa ja onnea alkavalle vuodelle. Juhlat on juhlittu ja laulut on laulettu. Kiitos osaaottaneille ja ohjelmaa esittäneille henkilöille. Kymmenen vuotta on kulunut perustamiskokouksesta, joka pidettiin 11.9.1993 Uudessakaupungissa Hotelli Aquariuksessa. En olisi uskonut silloin perustamiskokouksessa, että olen esimiehenä kymmenen vuoden päästä. Se siitä, aika kuluu ja henkilöt vaihtuu.

Kokouksessa Ilmi Pesonen jakoi Karjalan Liiton hopeisen ansiomerkin perustajajäsenelle Heikki Ahtiaiselle ja pronssisen ansiomerkin sukuseuran pitkäaikaiselle aktiiville Liisahelena Stählelle.

Sukuseuran standaarin esitteli Viljo Hämäläinen. Standaarin pohjana on sukuseuran logona oleva soima -vene. Esittelyn jälkeen kaiverretulla laataalla varustettu standaaari luovutettiin pääsuunnittelija Viljo Hämäläiselle sekä Heikille ja Liisahelenalle. Kiitos heille sukuseuran hyväksi tehdystä työstä!

Sukukirjatoimikunnalle asetettiin tavoite saada sukukirja painatuskuntoon seuraavaan suukokoukseen mennessä. Kirjaa ei saada valmiiksi, jos materiaalia ei saada lisää. Etenkin elävistä sukuseuran jäsenistä olisi tärkeää saada tiedot mahdollisimman nopeasti. Tiedoilla on kiire!

Matkaa Metsäpirttiin suunnitellaan ensi kesäksi, mikäli lähtijöitä on tarpeeksi. Matkasta kiinnostuneiden toivotaan ilmoittautuvan sukuseuran esimiehelle tai sihteerille mahdollisimman pikaisesti.

Ja lopuksi kyykkämies toivottaa tervetulleeksi hyvän harrastuksen pariin, kentillä tavataan!

Markku Saarinen
Esimies

P.S. Seuraavan vuosikokouksen alustava varaus on tehty 12.9.2004 Siikaniemen kurssikeskukseen Hollolaan.

Sukuseuran hallitus 21.9.2003

Vuosikokous päätti nostaa seuran hallituksen jäsenmäärän kahdeksaan henkeen. Kolmen erovuoroisen tilalle valittiin siis neljä uutta jäsentä, joista kaikki ovat ensikertalaisia sukuseuran hallituksessa. Mukavaa saada uusia aktiivisia jäseniä. Seuraavassa yhteystiedot ja lyhyt esittely sukuseuran hallituksesta.

Esimies

Markku Saarinen

Kurkelantie 237

21420 Lieto

puh.02-4877 510, 050-5729 012

Varaesimies

Harri Laine

Vuolukiventie 10 A 4

00710 Helsinki

puh. 09-3871 938, 040-5627 050

sähköposti:

harri.laine@cs.helsinki.fi

Sihteeri/rahastonhoitaja

Jouni Ahtiainen

Mäntyläntie 25

20660 Littoinen

puh. 041-5488 588

sähköposti:

jouni@muusikko.net

Jäsen

Pentti Ahtiainen

Vanhakartanontie 229

23500 Uusikaupunki

puh. 02-841 6960, 050-381 2522

sähköposti:

pentti.ahtiainen@uusikaupunki.fi

Jäsen

Asko Ahtiainen

Lehtorannantie 6

80400 Ylämylly

puh. 013-318 212, 0400-572 620

sähköposti:

asko.ahtiainen@kolmirakenne.fi

Jäsen

Raija Herrala

Ylinenkatu 39 as 4

23500 Uusikaupunki

puh. 02-8412 364, 040-7374 678

sähköposti:

rihe@netti.fi

Jäsen

Katariina Ahtiainen

Pylsynkatu 10

33500 Tampere

puh. 03-2554 629

sähköposti:

katariina.ahtiainen@luukku.com

Jäsen

Markku Lemmetti

Pöksmäentie 12

23140 Hietämäki

puh. 02-4310 956, 050-5119 720

sähköposti:

marku2@saunalahti.fi

Hallitus on seuran jäseniä varten ja sukuseuran edustajia seuran ulkopuolella. Pidä siis hallituksen jäseniin yhteyttä ja kerro heille omia toiveitasi ja ajatuksiasi toiminnasta. Erilaisia ehdotuksia seuran toimintaan otetaan mielellään vastaan.

Esimies Markku Saarinen

Markku on syntynyt vuonna 1942 Jalasjärvellä. Hän asuu Liedossa omakotitalossa yhdessä vaimonsa Kertun kanssa.

Markun intohimona on kyykkä, joka on vanha karjalainen seurapeli. Markku käykin pelaamassa kyykkää viikottain.

Markku liittyi sukuseuraan sen alkuvuosina ja on toiminut useamman vuoden ajan tilintarkastajana. Vuoden 2001 vuosikokouksessa hänestä tuli jäävi tähän toimeen, koska kokous valitsi hänet hallituksen jäseneksi

Sihteeri/rahastonhoitaja Jouni Ahtiainen

Jouni on syntynyt vuonna 1969 Sauvossa. Hänen isänsä syntyi Metsäpirtissä juuri ennen Talvisodan alkua. Jouni asuu Liedossa omakotitalossa kahdestaan vaimonsa Annen kanssa.

Jounin harrastuksista vallitsevin on musiikki. Jouni soittelee ja lauleskelee omaksi ja muiden iloksi, mikäli muilta kiireiltään ehtii.

Jouni tutustui ja liittyi sukuseuraan vuonna 2001 sattuman kautta. Hänet valittiin vuoden 2002 vuosikokouksessa hallituksen jäseneksi seuraavaksi kolmivuotiskaudeksi. Hallitus valitsi Jounin sukuseuran sihteeriksi ja rahastonhoitajaksi.

Sihteerinä Jounin tehtävänä on mm. ylläpitää sukuseuran jäsenrekisteriä. Jounin tehtävänä on myös nettisivujen kehittäminen ja ylläpito sekä suvun nuorisotoiminnan koordinointi.

Varaesimies Harri Laine

Harri on syntynyt 1950 Uudessakaupungissa (oikeastaan Laitilassa), asunut lapsuus- ja nuoruusajan Nurmijärvellä ja muuttanut opiskeluaikanaan Helsinkiin, jossa asuu edelleen.

Perheeseen kuuluu vaimo Riitta. Poika Lari on jo muuttanut omaan talouteen. Harrin äiti Anna-Maria (os. Ahtiainen) on kotoisin Metsäpirtistä Marttinan kylästä.

Harri opettaa Helsingin yliopistossa tietojenkäsittelytiedettä. Vähäinen vapaa-aika kuluu mökkeilyyn, järjestötoiminnan, kuvanveiston ja työtä sivuavien ohjelmistoharrastusten parissa.

Harri liittyi sukuseuraan vuonna 2003 ja valittiin saman vuoden vuosikokouksessa seuran halli-tukseen. Hallitus valitsi Harrin seuran varapuheenjohtajaksi.

Jäsen Asko Ahtiainen

Asko on syntynyt vuonna 1945 Savonlinnassa Filemonin ja Lyylin vanhimpana poikana.

Hän asuu nykyään Ylämyllyllä lähellä Joensuuta Pyhäselän rantamaisemissa. Askon perheeseen kuuluvat vaimo Kaisa (os. Schroderus), tytär Anna-Kaisa ja poika Juha.

Asko liittyi sukuseuraan vuonna 2001 selailtuaan karjalaisia sukuja internetissä ja etsien sieltä sukulaisiaan. Tästä innostuneena hän osallistui vuoden 2001 vuosikokoukseen.

Asko valittiin vuoden 2001 vuosikokouksessa hallituksen jäseneksi seuraavaksi kolmivuotiskaudeksi.

Jäsen Pentti Ahtiainen

Pentti asuu karjalaisessa syntymäkylässään Uudenkaupungin liepeillä. Kylässä, josta ei tosin enää löydy kuin yksi Metsäpirtissä syntynyt henkilö.

Pentti on syntynyt vuonna 1955. Hänen isänsä oli Arvi Antinpoika Ahtiainen Metsäpirtin Saaroisista. Pentin perheeseen kuuluu vaimo Leena sekä lapset Johanna 16 ja Antti 20.

Pentin aika kuluu pääasiassa lääkärin työssä, mutta kirjoitteluun, rakenteluun sekä kalastukseen jää joskus aikaa.

Pentti liittyi sukuseuraan hyvin varhaisessa vaiheessa ja on toiminut hallituksen jäsenenä aiemminkin vuosina 95-96. Hänet valittiin vuoden 2002 vuosikokouksessa hallituksen jäseneksi vuosiksi 2002-2005.

Pentti on sukukirjatoimikunnan jäsen. Pentin tehtävänä on kerätä ja tuottaa suvun vaiheisiin liittyviä muisteluksia ja historian kirjoitusta.

Jäsen Katariina Ahtiainen

Karariinan vanhemmat ovat Martti ja Aune Ahtiainen (os. Kuparinen), joiden tyttäreksi hän syntyi 1952 Punkalaitumella.

Katariina on naimisissa ja hänellä on neljä lasta. Katariinan koti on nykyään Tampereella, missä hän toimii Tampereen kaupunginkirjastossa kirjastonhoitajana. Katariina harrastaa lukemista ja lenkkeilyä.

Katariina on ollut sukuseuran jäsen jo useamman vuoden ajan. Hänet valittiin sukuseuran hallitukseen nyt ensimmäisen kerran.

Jäsen Markku Lemmetti

Lemmetin perhe asui Laihialla Markun syntymän aikoihin vuonna 1946. Mummo oli Ahtiaisen Simon ja Aunen tytär Maria Metsäpirtin Saaroisista.

Nykyään Markku viljelee 1947 hankittua kotitilaa Mietoisissa, Laajoen varressa.

Markku harrastaa arkeologiaa sekä käy suunnistamassa kesäisin kerran viikossa.

Tutustuminen sukuseuraan tapahtui kesällä 2002 ja jäseneksi Markku liittyi vuoden 2003 alussa.

Markku valittiin vuoden 2003 vuosikokouksessa hallituksen jäseneksi. Hän on myös mukana kesällä 2003 Mynämäelle perustetun Metsäpirttiarkiston toiminnassa.

Jäsen Raija Herrala

Raija on syntynyt 1957 Lokalahdella ja asuu nykyään Uudessakaupungissa.

- Pappani Albert Ahtiainen oli Saaroisten Ahosaaren kahdeksanpäisen sisarusarjan nuorin, ja oli juuri ehtinyt rakentaa Anna-Liisansa kanssa oman talon kotipihan laitaan, kun sota syttyi. Minä puolestaan olen Kaijan tyttö, "se kenest tulj lehtinaine".

Ahosaaren sukuhaaraan kuuluu reilut nelisenkymmentä pikkuserkusta. Kun tulin valituksi sukuseuran hallitukseen tavallaan koko tämän joukon edustajaksi, ei taida auttaa muu kuin alkaa etsiä pikkuserkkuja ja heidän jälkipolviaan esiin - missä ikinä ovatkaan!

Ikää myöten olen alkanut kaivella vanhoja, ja välillä aivan ikivanhoja... sukuhistoriasta esihistoriaan.

Murteet ovat nyt muodissa.

- Miul se on aiheuttant itentitiettiriisin. Mie kyl hoastan ko lounaissuomalaist. Soattasin mie sil viisii kirjottoaki. A vot, se pyssyypp henkis ilma minnuuki - mut tieteäpik kukkaa hetke peästä, mite mei iha

Muistoja Nipponilta

Valmistuin toiveammattiini Heinolan seminaarista v. 1956 ja toimin opettajana Pohjois-Karjalassa. Koko ajan tunsin kuitenkin kutsua lähetystyöhön. Niinpä aloin valmistautua opiskelemalla englantia ja k ä y m ä l l ä raamattukursseilla. Syksyllä -68 hain opettajaksi Japanin Suomalaiselle koululle ja tulin valituksi.

Juhla-asuinen pikkutyttö
Shinto-temppelin portailla

sanaton. En osannut puhua, kirjoittaa enkä lukea japania ja kieliopintoihin ei juuri liennyt aikaa. Mutta elämä oli e r i t t ä i n mielenkiintoista. Nuorisoihin piti huolen, että joka päivä sattui ja tapahtui. Kaksi kirjaakin on koulusta kirjoitettu (H. Helimäki: "Meitä oli seitsemän" ja M. Janatuinen: "Koulu ja kirsikankukka") Paljon piti silti jättää sanomatta...

Ikimuistettava matka Japaniin Neuvostoliiton kautta kesti viisi päivää. Jouluaatto vietimme venäläisellä laivalla suomalaisen lähetyspariskunnan kanssa ja saavuimme Jokohaman satamaan jouluaamuna. Siitä matka jatkui upouudella luotijuna HIKARILLA (=valo) Kiotoon. Pari viikkoa kiersin työtoverini kanssa tutustumassa lasten koteihin ja sitten alkoi koulutyö. Saimme olla opettajina, asuntolan hoitajina, talonmiehinä, siivoojina ja hätätilanteessa myös keittäjinä. Tätä suurperheen elämää jatkuikin sitten kaksi työkautta eli kahdeksan vuotta. Kävihän se opetus Suomen kielellä, mutta muuten olin ihan

Vähän kerrassaan aloin oppia maan tapoja ja kieltä. Sain japanilaisia ystäviä, sopeuduin elämään vetoisissa kouluparakeissa ja valumaan hikeä kesähelteessä. Sikäläinen ruoka maistui alunperin ihan hyvältä, joskin mustekalaa jonkin aikaa vieroksuin.

Ystävien ja pyhäkoululaisten
parissa

Talo ja asunto
Tambassa -91

Koululle saatiin uusia opettajavoimia, p a l a s i n S u o m e e n . Pian minulle tarjottiin työtä lähetyssaarnaajana ja lähdin tuohon vastuulliseen ja vaativaan

tehtävään nyt jo tutun yhteiskunnan keskelle. Japanissa on täydellinen uskonnonvapaus ja kristittyjä kunnioitetaan hyvinä ihmisinä. E d e l l i s e t lähettipolvet ovat toiminnallaan luoneet tuon hyvän pohjan.

Seurakunnat kasvavat hitaasti, koska ihmiset ovat kovan kilpailuyhteiskunnan sitomia ja kaikkialla vallitseva buddhalainen ajattelu tekee vaikeaksi kristityksi tunnustautumisen. Useimmiten vasta viime hädässä kokeillaan, voisikohan Jeesus auttaa. Moni on näin itsemurhasta pelastunut.

Toimin pienissä seurakunnissa japanilaisten uskovien avustamana. Saarnat, pyhäkoulut, kerhot jne. työllistivät sopivasti. Kotimaan jaksot täyttyivät seurakunta- ja

kouluvierailuista. Äiti jo kerran huokaisi: “Ainaks siun pittää lähtii?” Asian paremmin ymmärtääkseen hän päätti 82 vuotta täytettyään lähteä Japanissa käymään.

Olipa meillä ohjelmaa ja vierailuja kolmen kuukauden ajan! Japanilaiset osoittivat rakkautta vanhalle äidille, joka oli luovuttanut tyttärensä tuomaan heille sanomaa elävästä Jumalasta. Ei siinä paljon tulkkia tarvittu. Käsini puhuivat ja idän herkkävaistoinen ihminen kyllä

Palvontapaikka tienvarellalla

puheliaan karjalaisen kanssa pärjää.

Aluksi oli vähän outoa tottua Suomen muuttuneeseen kulttuuriin, kun tänne pysyvästi palasin vuonna -99. Kotimaa on kuitenkin paras paikka maailmassa!

Valma Partanen

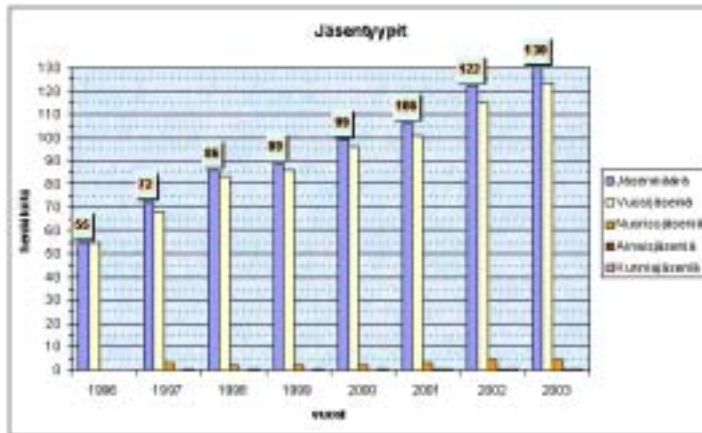

Kirjoittajan omakuva

Katsaus sukuseuran jäsenistöön

Seuran jäsenmäärä

Sukuseurassa on tällä hetkellä (tätä kirjoitettaessa) jäseniä 130 henkilöä,

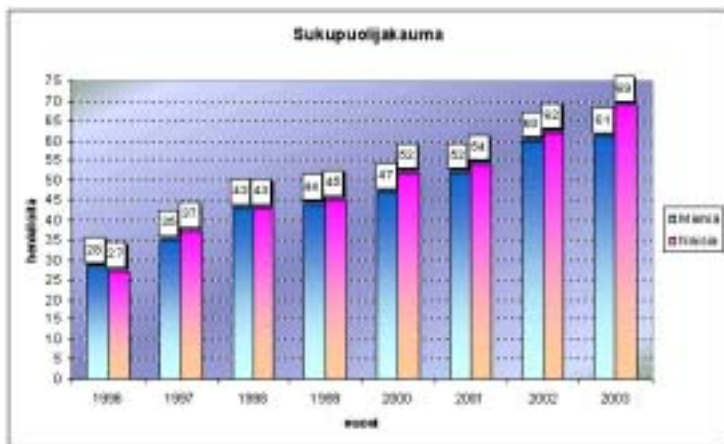

joista yksi on kunniajäsen, yksi ainaisjäsen, nuorisojäseniä on viisi kappaletta. Nuorisojäsenistä yksi on tänä vuonna saavuttanut täysi-ikäisyyden,

joten hän siirtyi ensi vuoden tilastoissa aikuisjäsenten puolelle.

Uusia jäseniä vuoden 2002 vuosikokouksen jälkeen on tullut kaikkiaan

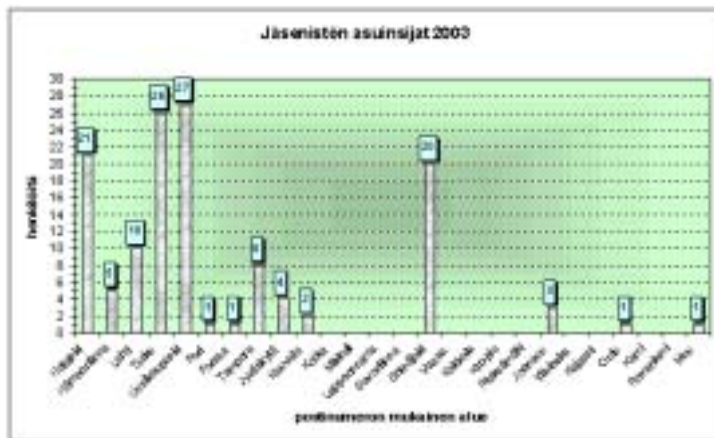
20 henkilöä, joista vuoden 2003 puolella 11 henkilöä. Edellisestä vuosikokouksesta jäsenlistoilta poistuneita henkilöitä (joko itse eronneita tai kuolleita) on 3

henkilöä. Jäsenistöstämme on ollut lähes jatkuvasti valtaosa naisia. Tällä hetkellä jakauma on seuraava: miesjäseniä on 61 ja naisjäseniä on 69. Mukana laskuissa on myös nuorisojäsenet.

Asuinalueet

Jäsenistön asuinseuduista neljä aluetta erottuu muista jäsenitiheydellään.

Terveisiä Metsäpirtistä

Kesä on parasta Karjala-aikaa. Kuluneena kesänä retkeily alkoi 15.5, jolloin kuuden hengen ryhmänä lähdettiin Metsäpirttiin hautausmaata kunnostamaan. Useimmat meistä kuuluivat Ahtiaisten sukuun. Moottorisaha soi ja pinoa kertyi. Vaikka tosissaan hikoiltiin, niin kesä jo ehti kasvattaa miltei kokonaan työn jäljet umpeen.

Talkoita tarvittaisiin tiheään, jotta alue siistiytyisi. Siispä asiasta syttyvät, ilmoittautukaa, niin toukokuussa taas lähdetään Metsäpirttiin.

Kuva. Kyläneuvoston puheenjohtaja Albina Martjanova ja entisen sovhosin ylieläinlääkäri Sergei Garin (vasemmalla) tulivat katsomaan töiden etenemistä. Talkoolaiset oikealta: Ossi Tuokko, Niilo Kiiski, Marja-Liisa Vuorio, Veikko Repo ja Leo Laulajainen.

Metsäpirtti Seura järjesti 6-8. kesäkuuta jäsenmatkan entiseen kotipitäjään. Kohokohdaksi muodostui yhdistyksen uuden, Karjalan Liiton mukaisen punamustan lipun naulaaminen Vorken rannassa, Laatokan äärellä. Seuraavana viikonloppuna lippu vihittiin Karjalaisilla kesäjuhlilla Jyväskylässä.

Melkoinen kokemus oli Viisjoen kylästä alkanut taivallus ensin kohti rantaa ja sitten pilkkatietä. Luosia oli tiiviissä jonossa lähes tien pituudelta. Kesken kaiken silmä tavoitti tiepuolella ihanan keltaisen kedon kulleroita tulvillaan.

Sitä mietittiin kovasti missä se Saaroisten hovi läävineen mahtoi sijaita. Jos tiedät, niin ole hyvä ja kerro. Väittävät, että aikanaan hovin päärakennus purettiin tarpeettomana ja aineksista rakennettiin kirkonkylän kansakoulu. Onko näin?

Lääväkylähän on saanut nimensä Saaroisten hovin läävistä. Rannan suuntaisena kulkeva pilkkatie alkanee vanhasta kalastusrannasta ja päättyy Saaroinen-Tappari –tieltä Saunasaareen menevään tiehen siinä missä mäeltä alas tultaessa metsä alkaa. Pilkkatien varret ovat jylhää, monimuotoista metsää, johon kannattaa tutustua.

Tie sai siitä nimensä, että puiden runkoon veistettiin pilkat, joiden mukaan kalastajat osasivat syysyössä suunnistaa tietä myöten koteihinsa. Syvemmälle, lähelle Laatokkaa on rakennettu kookkaita taloja. Jossakin lienee myös vakituista asutusta, koska vapaana liikkuva vasikka seuraili meitä innokkaasti. Kalevi Hyytiä kuvasi tien ja kuvia voi katsella www.metsäpirtti.net kotisivuilla.

Seuraava piipahdus tehtiin heinäkuun alussa Pyhäjärvellä vietetyn lahjoitusmaatalonpoikien muistomerkin uudelleen vihkimismatkan yhteydessä. Maaherra Jahnjuk Käkisalmesta ja kulttuuriasiainneuvos Kari Poutasuo opetusministeriöstä osallistuivat tilaisuuteen. Samalla paljastettiin lähellä sijaitsevan sankarivainajien muistomerkin nimilaatta, johon on kaiverrettu myös kolme metsäpirttiläistä nimeä.

Muistomerkki sijaitsee kauniilla paikalla lähellä entistä hautausmaata. Koska lähellä ei ole asutusta, nuoriso viihtyy muistomerkin edessä avautuvalla kentällä. Tästä muistomerkki joutui melko pian kärsimään. Lyhty katosi sen huipulta.

Juhlan jälkeen isännät järjestivät kiertomatkan Pyhäjärven ympäri. Matkaa kertyy 50 km. Samalla reitillä ajettiin ennen polkupyöräkilpailuja.

Kari Poutasuolle järjestettiin tutustumiskierros myös muille lahjoitusmaatalonpoikien muistomerkeille. Varauduimme ottamaan vieraat vastaan Metsäpirtissä, missä muistomerkki on edelleenkin hyvässä ja siistissä kunnossa.

Heinä-elokuun vaihteessa vietin viikon talkoolaisena Konevitsan luostarisaaressa. Oli helteistä ja kuuliaisuustyöt kasvimaalla ottivat koville. Olin saarella kolmatta kertaa työssä. Sitten ensimmäisen käynnin, viisi vuotta sitten on luostarissa saatu paljon aikaan. Alakirkko on ikonostaaseineen lähes valmis, myös Kasanin ja Konevitsan skiitet on pystytetty kunnostamaan ja koristelemaan. Pääportin freskoja entisöidään tarmokkaasti. Myös veljestön ruokala on korjattu ja luostarin johtajalle, Isidorille remontoidaan uutta asuntoa. Tuntuu, että elämä on saarella asettunut selkeisiin uomiin.

Aivan yllättäen tarjoutui 10.8. tilaisuus lähteä Kivennavan pitäjäseuran järjestämälle kotiseutumatkalle. Kun viimeisenä kohteena ajeltiin Raudun kautta kohti Laatokkaa, niin bussista alkoi kuulua huokauksia: voi että! Naapuripitäjät tekivät vaikutuksen. Ihmiset ihastelivat miten täällä kaikki oli hyvässä järjestyksessä ja hoidettua!

Näinhän asia onkin, jos vertaa useisiin Kivennavan umpeen kasvaneisiin kyliin. Eikä pitäjän keskustakaan ole oikein edukseen. Omaan mieleen on liiankin vahvana ja hallitsevana piirtynyt kuva entisen sovhosin varikkoalueesta, joka saattaisi olla paremmassakin järjestyksessä. Mutta mukavaa, että naapurit arvostavat.

Niin hienoa Laatokkaa harvoin näkeekään kuin silloin. Vesi oli syvän sinistä ja ulappa tyrkki valkoisia vaahtopääjonoja kohti rantaa. Ihmiset kirmailivat innoissaan kastautumaan mustanpuhuvaan mereen.

Kuva. Laatokan tyrskyjä

Syksyn ruska oli aluillaan, kun Pirkko Hyytiän kanssa käytiin viimeksi kotiseudulla 30.9.-2.10. Aluksi vettä tihuutti ja kaikki oli ankeaa. Metsästysmassa oli metsästäjiä ja jouduttiin etsimään yösijaa Valkjärveltä.

Äänessä Metsäpirtin kyläneuvoston
puheenjohtaja Albina Martjanova

Sadetta tihutti vielä seuraavanakin päivänä, 1.10, jolloin kuitenkin pääsimme osallistumaan kulttuuritalossa vietettyyn kansainvälisen vanhusten päivän juhlaan. Kuutisenkymmentä vanhusta istui pöytien ääressä. Lapset ja nuoret sekä myös kyläneuvoston puheenjohtaja Albina Martjanova esittivät ohjelmaa.

Juhlalta lähdimme tutustumaan kulttuuritalossa sijaitsevaan kirjastoon. Toisessa kerroksessa on pieni lainausosasto, joka on täynnä kirjoja. Erillisessä lukusalissa on pieni kokoelma tietoa vanhasta Metsäpirtistä. Nurkkaan on rakennettu hyvin venäläiseltä näyttävä, vanhaa tarinaa mukaileva ”metsäpirtti”. Vieressä on muutama vanha venäläinen astia. Kirjastonhoitaja kysyi olisiko mahdollista saada jostakin vanhoja suomalaisia, ”alkuperäisiä” esineitä näytille.

Kirjasto on saanut toiminnastaan tunnustusta. Sen työntekijät ovat käyneet Moskovaa myöten kertomassa työstään.

Viimeinen matkapäivä aukeni sateettomana. Saatiin otettua kuitenkin ruskakuvia Helena Eevan muistokonsertin näytellyä varten.

Ilmi Pesonen

Eänii vuoskymmenii takkoa

Mie uon käynt kuuntelemmoa eänii. Eänii kolme-neljä vuoskymmenä takkoa.

Ei, en mie uo tult sen hullummaks ko uon jo entuuvest olt. Se johtuup näist murtehiist ko ovat tulliet nii muotii.

Se olj se Heli teält Uuvestkaupunkiist, kuka laitto pulun, moalinnun vai pitäsiiks miu

sannuo, torlinnun, vettie uimoa. A vot, hänest tulkii täht, näkkyyp televisiioskii harva se viikko. Muuval Suomes ihmetteliit, jot mitä teä hoastaap. Tök tök tök se tikuttaap lyhkäsiil virkkehiil, jot kukkoa ei ymmärtänt mitteä.

Jo tuost on vuos aikoa, nii järjestettii ensimmäine Murremankel teäl ja väkkii olj ko talvella Talikkala markkinoilla.

Seuroaval viikol lehes joku kysel, jot mis kuuluu mei karlaisii eän. Myö ja! Miksei myö ja?

Mie jo käin vastoamaa siihe, jot ko ei myö nuoremmat osata. No, se jäi sillo siihe.

Mie ko työксеin kirjotan, nii on se jeänt kutkuttammoa, jot osaisinkoha miekii murtiel... a mut sit mie uonkii suos ja syväl.

Mil murtiel mie siit kirjottasi, ko mie en mitteä niist hyväst ossoa! Jos mie jotaki puhun, ni se on vissii tätä lounaismurretta, liek hää Laitilas tarttunt nii lujast. Mie uon päätelt, jot

Täs ei uo pulu ko käk. Ko kerta karjalaist tullit tän käet taskus

miul on kameleonti kielkorva, ko kaik tarttuut nii nopiast. Ei huolj olla ko viiko ulkomail, ni mie jo käyn ajattelemoaki enklanni kielel.

Mut kaikil niil murtehiil mie olen puolkieline - nuotti käyp kii, mut sanat puuttuut.

Tunnustettoa: kyl mie yriti uuvekskaupunkiks kirjottoa. Mut siin käi nii, jot miul tuli nii paha omatunto, jot miu pit lopettoa.

Ei hyö vakkasuomalaist minnuu tarvitse, jot hyö saavat murtiese säilymmeä. Heil on hyväst asjat, heil on mistä ponnistoa. Heitä on paljo ja hyö kuuliet sama nuoti korvissoase joka päivä.

En mie nyt mihäkää ristiretkel uo lähös Metsäpirti murtie säilyttämiseks. Puolkielinen mie uon karjalaisenakkii, ko miu issäi suku on iha keskelt Suomelahtie ja hyö hoastoit siel iha toiselveisi. Voa olisha se metka, jos myö yhes voitais jottai tehdä, jottei iha kokonaa unehtuis mite mei omat esvanhemmat hoasteliit.

Mie en ensikää väitä, jot teä mitä mie uon kirjottant, ois milleä viisii oikiast nii ko hyö haastoit. Mut työ ko tiiättä paremmi, auttakoa työ meitä nuorempii. Miul soap lähetteä vaik punakynäl korjatu kopio täst pakinast, mie luppoan ottoa

opiksein.

Ja kirjottakkoa työ muutki. Siel mei Murremankelis sannoit, jot se ei kuole pois mitä käytetää. Ei se nii yle vaikiaa uo, mut ei soa olla liia ankara oppimestar itselliese. Mitä siit sit, jos joku sannuop, jot ei se nii mänt! No ei mänt, no mite se siit mänj? Mite sie sen siit sanosit?

Mie siis uon käynt kuuntelemmoa eäni kolme-neljä vuosikymmenä takkoa. Hilja. Hilma. Helena. Aili. Akseli. Heiät mie muistan. Iä särkeämät eänet, jiit mitkä pyörähtää nii mukavast, ässät mis on niiko pehmiämp suhaus, sävel mikä nousuo, laskuo, käyp pulppuilemmo iha toisel viisii ko mitä lounassuomalaisiil. Iha ko karlasiil olis nii paljo enemmän sanottavvaaki.

Papa ja mummo, Alperti ja Anna-Liisa, hei eäntä en soa kuuluvii vaik mie mite yritän. Pitäsiks sitä männä Lokalahe hautausmoal iha hiljaa istumoa...

Raija

**Ahtiaisen Kaija ja Herrala Eino
tyttöloist se, kenest tulj lehtnaine**

Kansakunnan juuret

*Kuin usvasta yön ja aikain hämärästä
käy saatto sukupolvein menneitten
tie tuntematon heidän kulkemansa
pysyvää kotimaata etsien*

*Vaellustiensä määränpäänä ammoidin
perillä Pohjan tämä kaunis maa
Sen vaarat, laaksot, järvet sekä metsät
viestiä vapauden julistaa*

*Vuosituhanten ja vuosisatain takaa
he kulkivat päin aikaa tulevaa
Sai nimen maa, kansa, heimo, suku,
perustan, johon juurtua ja rakentaa*

*On polvein mennehitten osa ollut
maa raatain raivata ja rakentaa
ja kulvämänsä siemen mustaan multa
niin usein kyynelvirroin kastella*

*Myös monet sukupolvet ennen meitä
on saaneet käydä teitä taistojen
ja monet hengellään ja verellänsä
on lunnaat maksaneet maasta isien*

*On maamme multa juonut hien ja veren
ravinnoks' kansakunnan juurien
Se niistä elinvoiman, uskon, hengen
on saanut tekojensa suurien*

*Nuo juuret työntyy syviin sydänveriin
ja käten, hengen töihin kiihdyttää
kasvamaan viljaa täyteläisin terin,
kansamme onneksi ne kypsyttää*

*On juures, kansa, syvällä sun maassa
mi töin ja uhrein pyhitetty on
Se lunnain ostettu on omaksesi
Sen lippu pyhä on ja tahraton*

*Se kantaa maamme vapauden viestin
luo jälkipolvein aikaan tulevaan
ja heille jälleen todelliseksi' saattaa:
suurinta rakkaus on Isänmaan*

*Se kansa, jonka juuret yltää syvään,
maan mustaan multa, peruskallioon,
se kestää hellettä ja myrskytuulta
Se valmis on myös elontaistoon*

*Sä elon Herra, joka meille annoit
asunnoks kauniin, kalliin Suomenmaan
suo, että armos, siunaukses saattaa
sen työn ja uhrin kukkaan kauneimpaan*

Heikki Ahtiainen

Metsäpirtti-arkisto Mynämäkeen

Mynämäen kirjastoon avataan marraskuun lopussa Metsäpirtti-arkisto.

Aloitteen arkistosta on tehnyt Metsäpirtti-seura, jolle Mynämäen kultturi-kirjastolautakunta osoitti sopivan paikan kirjaston yläkerrasta.

Internet-yhteyksineen ja kortinlukulaitteineen arkisto palvelee erityisesti sukututkijoiden apuna, mutta sinne on tarkoitus koota kaikkea mahdollista Metsäpirttiin liittyvää aineistoa.

Heti alkuun arkiston hyllyille tulevat mm. 1950-luvulla kirjoitettu

Metsäpirtin historia, Pirttiläiset-kirja, Siirtokarjalaisten tien kaikki viisi osaa, kolmiosainen Metsäpirtti meille rakas -teos sekä sukuseurojen julkaisut. Karttoja on jo seinillä, ja leikearkistossa suuri määrä lehtijuttuja, joita Metsäpirtistä on julkaistu mm. Karjala-lehdessä. Vastaanotettavaa materiaalia ei haluta mitenkään rajata, sen toivotaan olevan mahdollisimman monipuolista.

Arkistoon halutaan talteen myös viime vuosikymmenien muistoja.

- Metsäpirttiläisten historiaa on sekin, kun asetuttiin asumaan uusille

Mynämäen Metsäpirtti-arkistoon kootaan myös karttoja, esittelevät Markku Lemmetti (vas.), Esa Martelius, kirjastonjohtaja Matti Nepponen ja arkiston yhdyshenkilö Kari Ahtiainen.

alueille, muistuttaa arkiston yhdyshenkilöksi ryhtynyt Kari Ahtiainen.

Hankkeen puuhamiehinä ovat hänen lisäksi olleet mm. Matti Alistalo Mynämäestä ja Markku Lemmetti Mietoisista, kaikki myös Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseuralaisia.

Arkistoon halutaan koota yhteen paikkaan sitä vanhaa tietoa, mitä vanhasta kotipitäjästä on tallessa, mutta myös uudempaa, kuten kymmenisen vuotta sitten kotiseutumatkoilla kuvatut videot.

- Sekin oli yksi historian vaihe, kun Kannas uudelleen avautui, sanoo Kari.

Valokuvien ja videoiden lisäksi myös isovanhempien, vanhempien ja muiden iäkkäämpien sukulaisten haastatteluja on nauhoilla siellä täällä. Pitkä säilytys on kuitenkin nauhoille tuhoisaa, joten niiden tallettamiseksi olisi hyvä tehdä jotain, uskovat arkiston puuhamiehet.

Lakkautettujen kuntien, seurakuntien ja valtion viranomaisten arkistot on talletettu Mikkelin maakunta-arkistoon. Yhdistysten ja yksityisten mukaansa saamaa aineistoa on ehkä vielä jäljellä joillakin. Uusi arkisto on tarpeen juuri niiden kokoamiseksi

yhteen paikkaan kiinnostuneiden käyttöön.

Talkoomiehet pohtivat mm. sitä, mihin on talletettu Mynämäen Osuuspankkiin 70-luvulla fuusioidun Metsäpirtin Osuuspankin asiakirjat.

- Varmasti ne ovat jossakin, mutta missä? Pankissa tietänevät, tuumailevat miehet.

Monilla luovutetun alueen pitäjillä on jo omat arkistonsa, mm. kurkijokelaiset ovat koonneet omansa Loimaalle, sakkolalaiset Lempäälään ja kirvulaiset Mäntsälään.

Uusilla asuinsijoilla syntyneitä ikäpolvea edustavat Kari ja Markku näkevät Metsäpirtti-arkiston jatkona sille kotiseututyölle, jota molemmat ovat Mietoisissa tehneet.

Molemmat toivovat työhön lisää väkeä sekä yhteydenottoja niiltä, joiden kätköissä vielä mahdollisesti on vanhaa Metsäpirttiin liittyvää aineistoa.

- Jos liikkeelle olisi päästy jo kymmenen vuotta sitten, tulos olisi varmasti ollut parempi. Mutta parempi myöhään kuin ei milloinkaan, pohtii Kari.

Metsäpirtti-arkiston avajaiset on 29.11.2003 klo 13.00. Kari Ahtiaisen tavoittaa numerosta 02-4310606.

Heikki etsi arkistosta esi-isä Laurin

Suvanto-järven kalastaja haudattiin Sakkolan kirkkoon

Sakkolan kirkkoon "pienemmän oven luo" haudattu Suvannon kalastaja Lauri Ahtiainen on askarruttanut Vääksyssä asuvan Heikki Ahtiaisen mieltä jo parikymmentä vuotta.

Ahtiaisten sukututkimuksen aloittanut Heikki on näön heikennyttyä joutunut luovuttamaan arkistojen selailun ja mikrofilmien tiirailun nuoremmille, mutta kertoo yhä innostuneena löydöistään.

Heikki oli kirkkoherranvirastossa töissä ollessaan tehnyt sukuselvityksiä muille, ja kun eläkepäivät koittivat, tarttui hän saman tien omaan sukuunsa. Jo ensimmäisen arkistopäivän aikana hän pääsi langan toiseen päähän - vuoteen 1756, jolloin Lauri Ahtiainen sai

viimeisen leposijansa Sakkolan kirkosta.

- Innostuin niin, että lähdin tutkimaan kaikki sukuhaarat siitä eteenpäin. Taaksepäin kun ei enää

päässyt, kertoo Heikki.

Kuva. Heikki Ahtiainen alkoi eläkkeelle jäätyään selvittää Ahtiaisten sukua. Näkö ei enää riitä lukulaitteiden käyttämiseen arkistoissa, mutta selvitys on yhä Heikille rakas "lapsi", jonka vaiheista hän kertoo innostuneena.

Lauri ja hänen puolisonsa Johanna Juhontytär Susi asuivat joko Jaaman tai Vanhajaaman kylässä Metsäpirtissä, joka tuolloin kuului Sakkolan pogostaan.

Vanhin tieto esi-isä-Laurista löytyy Sakkolan veroluettelosta vuodelta 1724.

Lauri maksoi

hiukan enemmän veroa kuin naapurinsa, joten hän lienee tullut hyvin toimeen kalastuksellaan. Laatokalle ei silloisilla veneillä

Muistathan pitää osoite- ja henkilötietosi ajantasalla sukuseuran jäsenrekisterissä. Seuran jäsenrekisteritietojen perusteella pidetään yllä myös tietoja Karjalan Liitossa.

Ilmoitathan myös sukuseuralaisten kuolemista.

Jäsenrekisteriä hoitaa seuran sihteeri.

ilmeisesti ollut vielä asiaa, Heikki arvelee.

Varakkaaksi mieheksi Lauri on pääteltävissä myös siitä, että hän sai hautapaikkansa kirkon sisäpuolelta, vaikka tuosta tavasta oltiin jo luopumassa.

Kirkonkirjaan merkityn iän perusteella Lauri oli syntynyt noin vuonna 1680. Johanna eli muutaman vuoden miestään kauemmin, vuoteen 1760. Hänenkään syntymäaikaansa ei tiedetä varmasti.

Vielä 1500-luvulla Sakkolassa ei ollut yhtään Ahtiaista. Nimi esiintyi silloin vain seitsemässä Viipurin läänin pitäjässä ylempänä Vuoksen varrella. Heitä lieneekin siirtynyt Kannaksen eteläisimpään kolkkaan Vuoksea pitkin jostain ylempää, ehkä Raudun kautta, pohtii Heikki Ahtiainen.

Mikkelin maakunta-arkistossa vietetyt viikot olivat vaivalloisia, mutta tuottivat valtavat määrät tietoa Ahtiaisten vaiheista. Tutkimus laajeni, ja vuonna 1993 toteutui toinen työstä syntynyt haave - Ahtiaisten sukuseuran perustaminen, jossa Heikki oli ratkaisevana aloitteentekijänä.

Yli kolmensadan vuoden taakse ulottuvien juurten lisäksi Heikki Ahtiainen toivoo sukuseuran pitävän huolta niiden lukuisten suvun jäsenten muistosta, jotka kaatuivat puolustaessaan kotikontujaan viime sodissa.

Juhlakokouksessa Ahtiaisten sukuseura palkitsi Karjalan Liiton hopeisella ansiomerkillä Heikki Ahtiaisen, joka tutkimustyöllään ja aloitteellaan loi pohjan seuran perustamiselle.

Raija Herrala

Vuosikokouksen 2003 päätöksiä

Sukuseuran virallinen vuosikokous pidettiin Uudessakaupungissa 21.9.2003. Päivä oli valittu lähelle seuran perustamispäivämäärää (11.9.1993) samaan hotelliin, jossa kymmenen vuotta aikaisemmin seuran perustamiskokous oli pidetty.

Kokous todettiin laillisesti kokoonkutsutuksi ja päätösvaltaiseksi. Kokous hyväksyi edellisen vuoden toimintakertomuksen ja tilit sekä myönsi edelliselle hallitukselle vastuuvapauden. Myös tulevan vuoden toimintasuunnitelma hyväksyttiin.

Kokous päätti nostaa hallituksen jäsenmäärän kahdeksaan edellisen seitsemän sijasta. Hallituksen jäsenten yhteystiedot ovat toisaalla tässä lehdessä.

Vuosimaksu vuodelle 2004 päätettiin pitää kymmenenä euronä edellisten vuosien tapaan, joskin aihe herätti jonkin verran keskustelua.

Juhlavuoden kunniaksi sukuseura halusi muistaa seuran perustajajäsentä, Heikki Ahtiaista Karjalan Liiton hopeisella ansiomitalilla. Seurassa sen perustamisesta ensimmäisten yhdeksän vuoden ajan sihteerinä toiminutta Liisahelena Stählea muistettiin Karjalan Liiton pronssisella ansiomitalilla.

Juhlavuoden kunniaksi tehty sukuseuran standaari lanseerattiin ja kaiverretuilla laatoilla varustetut viirit luovutettiin pääsuunnittelijalle Viljo Hämäläiselle sekä ansiomitalien saajille.

Perinteinen joka toinen vuosi järjestettävä kotiseutumatka pyritään järjestämään ensi kesänä. Ehdotettu aika oli heinäkuussa 2004 Metsäpirtin pitäjäjuhlien aikaan.

Sukukirjan vauhdittamiseksi tammi-helmikuussa järjestetään sukututkimuspäivä. Sukukirjan valmistumiseen pyritään saamaan lisää vauhtia. Kirjan tekijät ovat tällä hetkellä umpikujassa, koska materiaalia ei ole tullut toivotulla tavalla.

Jäsenmaksujen maksamiseen tullaan kiinnittämään jatkossa enemmän huomiota. Kahden vuoden ajan jäsenmaksun maksamatta jättäneiden jäsenten kohtelusta päädyttiin toimintamalliin, jossa näille jäsenille

lähetetään viimeinen muistutus ja jos sillä ei ole vaikutusta asiaan, jäsen poistetaan jäsenluettelosta, eikä tälle enää lähetetä sukuseuran postia.

Jäsenten merkkipäivien muistamisen ongelmia on ollut mm. puutteelliset tiedot jäsenrekisterissä. Olisikin jälleen aiheellista muistuttaa jäsentietojen ajantasaistamisesta sekä läheisten menehtymisestä sukuseuran sihteerille, jotta jäsenten tiedot pysyvät oikeina eikä tule turhia postituksia.

Seuraavaksi kokouspaikaksi ehdotettiin Siikaniemen kurssikeskusta Hollolassa, jonka soveltuvuutta hallitus selvittää.

Jouni Ahtiainen
Sihteeri

Kalastaja-Laurin jälkeläiset kymmenvuotisjuhlissa

Eipä arvannut Lauri Ahtiainen, joka 1700-luvun alkupuoliskolla harjoitti kalastajan ammattiaan Suvannon järvessä, että yli 250 vuotta myöhemmin jälkeläiset perustaisivat sukuseuran kokonaan toisella puolella Suomea, suolaisen veden äärellä.

Niin vain kävi - ja syyskuussa 2003 Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseura kokoontui jälleen samaan paikkaan Uuteenkaupunkiin viettämään seuran kymmenvuotisjuhlaa.

Viikonlopun ohjelmassa oli lauantaina juhla ja vesibussiristeily, sunnuntaina kukkien lasku Uudenkaupungin sankarihaudalle, jumalanpalvelus ja seuran vuosikokous. Molempien päivien tilaisuuksiin

osallistui runsaat 50 seuran jäsentä eri puolilta Suomea.

V a n h i n t a polvea edustivat jo 80 vuotiaan ylittäneet, mm. Heikki Ahtiainen ja Aili Lemmetti, nuorimpia taas

Heikin
pienet
vunukat
Joonas, 6 v.,
ja Roope, 4
v. Seuran
perustaja-
jäseniäkin
oli mukana
kymmenen.

Lauantain
juhlassa oli
laulua ja
tanssia,
historiikki,
runoja ja
Katariina
Ahtiainen
koskettava puhe.

Mummojen kuuluu muistella

- Mistä minä olen kotoisin? Sitä
pohdiskeli Satakunnan
Punkalaitumella lapsuutensa
viettänyt Katariina juhlapuheessaan.

Hänen sieluaan oli kirpaissut
television taannoinen Kotimaan
katsaus, jossa loimaalainen isäntä
hyrisi tyytyväisyyttään, kun
viimeisetkin siirtolaisten tilat oli
onnistuttu lunastamaan takaisin.

Ohjelma kirvoitti kyöneleet
juoksemaan.

- Mistä minä sitten olen kotoisin?

Ensimmäinen käynti vanhempien

Raili Peltola runojen
parissa

vanhalla kotipaikalla teki selväksi,
että se Karjala, josta he aikanaan
lähtivät, on iäksi mennyttä. Oma
koti on muualla. Mutta missä?

- En ole ainut joka näitä mietti,
uskoo hän.

Kirjastonhoitajana Katariina oli
tarttunut kaipauksesta ja kaihosta
kertoviin teksteihin ja toi niitä
kaikkien kuultavaksi.

Kaipuun pitämiseksi
kohtuudessa tarvitaan juurihoitoa,
vanhempien sukupolvien muistoja
ja tarinoita, joista oman perheen
pienet kertomukset ovat
tärkeimpiä.

- Muistaminen ja muisteleminen
ovat ihmiselle elintärkeitä, saati
sellaiselle,
joka on
joutunut
jättämään
kotinsa.

Sodan
jälkeen ei
järjestetty
terapiaa, ei
saanut
puhua eikä

muistella. Mutta silti ihmiset ovat
jakaneet terapiaa toisilleen pienissä
ryhmissä.

- Mummojen kuuluu muistella,
vakuutti Katariina Ahtiainen. Se
koskee myös 1940-50-luvuilla

Katariina

syntyneitä, joista monet ovat jo sukujensa vanhimpia.

Henkistä Karjalaa ei ole koskaan alueluovutettu, muistutti hän Kauko Sipposen sanoin.

Taannoin Saaroisten aallonmurtaajalla pyrki väkisin mieleen ajatus: Entäs jos sota ei koskaan olisikaan syttynyt? Omat vanhemmat olivat jo tavanneet Saaroisten osuuskaupassa ja menneet naimisiin.

80-luvulla syntynyt jälkikasvu palautti ajatukset takaisin: - Entäs me, jos te olisitte jääneet tänne?

- Olisipa vielä Suvannon lietteet, haikaili moni kiviä kuokkiessaan. Kun ei ole, niin ei ole, ja niin on hyvä, totesi puhuja.

- Elämässä tässä ja nyt auttaa, että tunnemme omat juuremme. Saamme niistä iloa. Ja meidän olemme selviytyjien sukua!

16 Ahtiaista jonossa tulliin

Historiikin ensimmäisten kymmenen vuoden tapahtumista oli koonnut Tarmo Ahtiainen.

Perustamiskokous pidettiin 19. syyskuuta 1993 yhteensä 53 henkilön voimin. Yhdistysrekisteriin sukuseura merkittiin reilua vuotta myöhemmin.

Vuosikymmenen aikana tehty

mm. kolme matkaa Metsäpirttiin. Bussimatkailijoille tutut tullimuodollisuudet herättivät hilpeyttäkin: Olipa siinä Venäjän tullilla ihmettelemistä, kun 35 matkustajaa komennettiin tulliin aakkosjärjestyksessä, ja ensimmäisinä marssi 16 Ahtiaista.

Yhdessä on uitettu varpaita Laatokan laineissa, käyty Laurin haudalla Sakkolan kirkon raunioilla, etsitty suvun kivijalkoja vaihtelevalla menestyksellä ja tuotu juuria Kannakselta sinkkiämpäreissä.

Kukkavihko sankareille

Juhlan yhteislauluissa muistettiin niin Karjalan heiliä kuin Metsäpirtti pienoistakin. Raili Peltolan esittämässä runoissa päästiin Larin Parasken säkeistä aina Pohjanmaalle asti, ja Virkeät tanhuajat saatiin paikalle Kalannista.

Kukkaa laskemassa Markku ja Maria

Juhlaa seurasi vesibussilla tehty ruskaretki Uudenkaupungin edustan sokkeloiseen saaristoon. Sää oli aurinkoinen, mutta jo syksyisen kirpeä.

Vesibussi Kuha vei juhlaväen kiertoajelulle Uudenkaupungin saaristoon

Sunnuntaina Uudenkaupungin kirkossa oli enemmän Ahtiaisia kuin muita seurakuntalaisia, ja huomattavan suuri osa juhlaväestä osallistui jo sitä ennen sankarihaudan kukittamiseen.

Kukkavihon muistomerkillä laskivat sukuseuran esimies Markku Saarinen ja Maria Heinonen.

Vuosikokouksen juhlain hetki oli epäilemättä Karjalan Liiton ansiomerkkien luovutus Heikille ja Liisahelenalle. Merkit kiinnitettiin saajiensa rintapieliin lämpimien halauksien kera. Ja kun uusi standaari oli esitelty, molemmille luovutettiin myös sen lämpimäiskappaleet.

Tietokonetta käyttävät löytävät lisää kuvia Uudessakaupungissa vietetystä viikonlopusta seuran verkkosivuilta, osoitteesta www.metsapirtti.net/suvut/ahtiainen

Raija Herrala

Heikki Ahtiainen on työllään ansainnut saamansa hopeisen ansiomerkin

Standaari ja muut sukutuotteet

Sukuseura teetti kymmenvuotisen taipaleen kunniaksi seuran standaarin eli pöytäviirin. Standaari lanseerattiin seuran vuosikokouksessa Uudessakaupungissa 21.9.2003.

Standaari on marmorijalustalla seisova metallitangoilla varustettu viiri, jonka viiriosa on suorakaiteen muotoinen. Viirin yläosa on valkoinen, jossa on mustalla sukuseuran logo: Soima-vene. Viirin alaosa on tumman punainen, jossa on valkoinen teksti "METSÄPIRTIN AHTIAISET". Standaarin suunnittelutoimikunnan vetäjänä toimi Viljo Hämäläinen ja ryhmän muut jäsenet olivat Ilmi Pesonen ja Taru Ahtiainen. Heille kiitos!

Standaarin hinta on **30 euroa kappale** ja sitä voi kysellä sukuseuran esimieheltä Markku Saariselta.

Sukuseuran logolla varustettuja **collegepaitoja** on vielä muutamia jäljellä (kaikkia kokoja ei enää ole. Jos kysyntää on, hankimme niitä lisää). Paitojen hinnat ovat: aikuisten koot **15 euroa** ja lasten koot **12 euroa**. Paitoja on savunsinisenä ja tummanharmana.

Kyselyt paidoista esimiehelle Markku Saariselle.

Sukukuoria eli valkoisia C5-kokoisia kirjekuoria sinisellä sukuseuran logolla on saatavana sihteeriltä Jouni Ahtiaiselta hintaan **2 euroa / kymmenen kuorta**.

Metsäpirtin kotiseutumatka

Sukuseura on järjestänyt joka toinen vuosi kotiseutumatkan Laatokan rannalle entisille kotiseuduille Metsäpirttiin. Edellinen matka toteutettiin keväällä 2002, joten sukuseura tulee jälleen järjestämään kotiseutumatkan keväällä / kesällä 2004. Alustavana ajankohtana pidetään heinäkuun alkupuolta, jolloin Metsäpirtissä järjestetään Metsäpirtin pitäjäjuhlat. Voisimme samalla osallistua näihin juhlallisuuksiin.

Mikäli halukkuutta löytyy, voitaneen matkalla vierailla myös jollain muulla paikkakunnalla taikka esim. Konevitsan luostarissa.

Asiasta tullaan lähempänä ajankohtaa lähettämään lisää tietoa sekä ennakoilmoittautumiskysely. Matkan järjestäminenhan edellyttää riittävän monta halukasta matkalle lähtijää.

Jääkäämme kuulolle.

LÄMPIMÄT KIITOKSET SUKUSEURALLE TYÖLLENI ANNETUSTA ARVOSTUKSESTA!

Liisahelena

Nettisivuista lyhyesti

www.metsapirtti.net/suvut/ahtiainen

Toivottavasti mahdollisimman monelle tuo yllä oleva osoite on jo tuttu ja siellä on vierailtu ahkerasti. Kohtalaisen ahkerasti siellä on kävijälaskurin mukaan vierailtutkin. Tuhannen vierailun raja rikkoontui 23.9 ja lokakuun lopulla laskuri näytti jo lukua yli 1100, joten tasaiseksi vauhdiksi muutettuna vuoden aikana sivuilla on käynyt noin 2,7 vierailijaa joka päivä. Ennen kesää luku oli vielä yli kolmen, mutta kesäkuukaudet olivat hiljaisia tälläkin sektorilla.

Sivuja on päivitetty säännöllisesti eli sinne on lisätty uutta tietoa ja korjattu vanhaa olemassa olevaa aina sitä mukaa kuin siihen on tarvetta ilmennyt. Siksi siellä kannattaa vierailla useamminkin, koska uutta asiaa sieltä löytyy satunnaisin väliajoin.

Netistä löytyy mm. seuran historiaa

Sivut ja Ahtiaiset ovat kiinnostaneet ihmisiä muuallakin maailmassa. Laskuri paljastaa, että kävijöitä on ollut mm. Ruotsista, Belgiasta, Norjasta, Ranskasta, Saksasta ja USA:sta.

Mitä nettisivuilta sitten löytyy? Siellä on mm. hallituksen yhteystiedot ja heidän esittelyt, tilastotietoa sukuseurasta, seuran historiaa, kuvia sukukokouksista, seuran säännöt, uutisia / tulevia tapahtumia yms. yms.

Palautetta on aina mukava saada ja kritiikki kehittää toimintaa. Sivuilla on mahdollisuus jättää palautetta tai ehdotuksia myös nimettömänä, mikäli ei halua omaa henkilöllisyyttään tuoda esiin. Käyttäkää tätä mahdollisuutta.

Kannattaa siis käydä tutustumassa tähänkin kanavaan ja lisätä sivut nettiselaimen suosikkeihin, jottei osoite unohdu.

Sivujen ylläpito
Jouni Ahtiainen

Ville esitteli uuden standaarin

Laatokan kalastajien nopea ja vankka työjuhta, soima-vene, koristaa Metsäpirtin Ahtiaisten uutta pöytästandaaria, joka julkistettiin sukuseuran vuosikokouksessa.

Kaksimastoinen soima on yksi Laatokan vanhoista puuvenetyypeistä, kertoi standaarin ja myös siinä olevan seuran tunnuskuvan suunnitellut Viljo Hämäläinen.

- Ahtiaiset ovat olleet ikiajoista kalastajasuku, siksi puuvene on seuralle hyvä tunnus, totesi hän.

Suolattoman veden jyrkkiin aaltoihin tarvittiin korkealaitainen, "kiperäkokkane" vene.

Soiman etumaston varppapurje on takamaston purjetta suurempi.

Korkealaitainen, 10-15 metriä pitkä soima-vene oli yksi Laatokan perinteisistä puualuksista. Viljo Hämäläisen suunnittelema kuva soimasta on Ahtiaisten sukuseuran logossa ja nyt myös pöytästandaarissa.

Erikoiseksi veneen teki se, että kölin leveämpi ja painavampi osa sijaitsi keulassa. Pituutta soimalla oli 10-15 metriä, ja mittasuhteiltaan se vastasi tuhannen vuoden takaisia viikinkiveneitä, kertoi Hämäläinen.

Nopeutensa takia soima sai myös lisänimen "Laatokan vinttikoiria". Metsäpirtin, Sakkolan, Pyhäjärven ja Käkisalmen kalastajat kävivät sen avulla kalastamassa pitkienkin matkojen takana. Pitkätsiimat, kokat, laskettiin usein niin etäälle rannasta, ettei maata näkynyt - siis noin 40-50 kilometrin päähän.

Venetyyppi poistui käytöstä vasta 1920-30-luvuilla moottorien yleistyessä.

- Isäni oli tämän veneen purjehtija ja yksin sillä tehnyt leipätyönsä, kertoi Ville Hämäläinen.

Vielä vanhempi velikin ehti aloittaa kalastajan ammattinsa soimalla purjehtien. Viimeiset purjehduskilpailut soima-venein käytiin todennäköisesti 20-luvulla.

Standaarin muoto aiheutti suunnitteluryhmälle päänvaivaa, mutta lopulta he päätyivät suoraan ja pelkistettyyn alaosaan. Tekstiin puolestaan on yritetty saada hiukan kalevalainen säväys. Viljon lisäksi standaaritoimikunnassa mukana olivat Taru Ahtiainen ja Ilmi Pesonen.

Raija Herrala

Uudenkaupungit tuulimyllyt

Vuosikokouksen vesibussiristeilyllä kävimme Uudenkaupungin tuulimyllyjen juurella.

Uudenkaupungin kaksi tuulivoimalaa on otettu käyttöön vuonna 1999 ja ne edustivat silloin kehittyntä tekniikkaa, koska ne olivat kokoluokaltaan Suomen suurimpia. Kumpaisenkin teho on 1300 kW eli 1,3 MW. Vuosittainen ne tuottavat yhteensä lähes 5 miljoonaa kilowattituntia (5 000 000 kWh), joka vastaa noin 2500 kerrostaloasunnon sähköntarvetta. Vuodet eivät kuitenkaan ole veljeksiä keskenään ja tuulisuus ja tuotanto voivat vaihdella hyvinkin paljon eri vuosina; parina viime vuonna tuulivoiman tuotanto on vähentynyt, koska on ollut huonoja tuulivuolia.

Tuulivoimalat ovat kookkaita ja ne näkyvät pitkienkin matkojen päähän etenkin merellä. Uudenkaupungin voimalat ovat 69 metriä korkeita ja siipien kärkien piirtämän ympyrän halkaisija on 60 metriä. Sähköntuotanto alkaa, kun tuulennopeus nousee yli 3 m/s ja optimaalisin tuotanto saadaan yli 15 m/s tuulennopeudella. Kun tuulennopeus nousee yli 25 m/s, voimala pysäytetään, jottei se rikkoonnu.

Vuosittain sähköntuotannolle otollisia tuulia on noin 2500 tuntia.

Tuulimyllyt omistaa Propel Voima Oy, joka myy tuulisähköä Vakka-Suomen Voimalle, Rauman, Etelä-Savon ja Keravan Energialle sekä Oulun Seudun Sähkölle.

Uudenkaupungin tuulivoimalat ovat ainoat ison kokoluokan myllyt Varsinais-Suomessa. Uusia voimaloita ollaan rakentamassa Högsåraan, Varsinais-Suomen saaristoon Kemiön lähelle. Sinne tulee kolme 2 MW:n voimalaa. Suomessa on tällä hetkellä 69 tuulivoimalaa ja niiden yhteenlaskettu teho on 48 MW (48 000 kW). Tuulisähkön osuus Suomen

sähkönkulutuksesta on vain 0,1%. Vertailun vuoksi kerrottakoon, että uuden ydinvoimalan tehoksi on kaavailtu 1600 MW.

Tuulivoiman haitoista on puhuttu paljon. Väitetään, että se lisää lintukuolemia ja aiheuttaa meluhaittoja. Tutkimuksissa on todettu, että linnut osaavat väistää voimaloita. Enemmän lintuja kuolee esim. voimajohtoihin ja ikkunoita päin lentäessään kuin tuulivoimaloihin törmätessään. Voimaloiden ääni kuuluu selkeimmin alhaisilla tuulennopeuksilla (4-7 m/s), suurilla tuulennopeuksilla siipien suhina ei erotu tuulen omasta äänestä. Joka tapauksessa voimalan tuottama ääni on hiljainen esim. liikenteen meluun verrattuna.

Anne Ahtiainen

Sukupäivä sukukirjan sisällön tuottamiseksi

Vuonna 2003 yritimme järjestää sukupäivää suvun vaiheiden ja sukuun liittyvien muistojen sekä kuvien yms. keräämiseksi. Tähän tilaisuuteen ei ollut kuin yksi osanottaja, joten tilaisuus peruutettiin.

Jotta kaikkien odottama sukukirja saataisiin mahdollisimman vauhdikkaasti eteenpäin ja painoon kaikkien hankittavaksi ja luettavaksi, yritämme tammi-helmikuussa 2004 uudelleen kyseistä tapahtumaa. Tällä kertaa toivottavasti saamme tilaisuudelle enemmän kannatusta ja osanottajia. Kirjaa on mahdoton saada valmiiksi, jos ei ole aineistoa, mistä sitä tehdä. Tietosuoja lain mukaan nuorempien kuin sata vuotta vanhoja tietoja ei ole arkistoista saatavana. Niinpä jokainen on vastuussa siitä, että aineistoa saadaan kirjatoimikunnalle riittävän paljon.

Eritoten tämän päivän Ahtiasten tietojen lisäksi toivotaan saatavan mm. valokuvia Metsäpirtistä ajalta ennen sotia, evakkomatkalta. Samoin tarivitaan runsaasti pieniä tarinoita karjalaisista elintavoista sekä omakohtaisista tapahtumista sekä Metsäpirtissä että evakkomatkalta.

Tilaisuudesta tiedotetaan vielä myöhemmin.

Metsäpirtti

Georg Malmsténin parhaan luomiskauden tuotantoa on tämä Martti Jäppilän sanoihin sävelletty valssi, jonka Jori sisarensa Greta Pitkäsen kanssa lauloi levyille 1937. Laulu on edelleen yhtä tuore kuin syntyessään.

GEORG MALMSTÉN

Sov. O. H.

1. Tään lau - lun pie - nen kuul - la sain jo las - na ol - les -
sain. Se säi - ly - nyt on muis - tos - sain, siiks' lau - lam
si - tä ain'. Nuo muis - tot lap - suus - vuo - si - en, ne
ei - vät un - hoon jää. Taas met - sä - pirt - ti pie - noi -
nen mun sil - miss' hää - möit - tää. 1. tää. 2. Siell' 2. hin.

2. Siell' metsäsuulien humina
soi kehtolaulunain,
viel' usein nytkin kauniina
se soipi korvissain.

Vaikk' vuodet vierii verkalleen,
on mulle rakkahin
tuo metsäpirtti muistoinen
ja paikka armahin.

Hyvää loppuvuotta ja rauhallista Joulua!

Etukannen kuva: Tarmo Ahtiainen, Kauhajoki